

provozu, nezjednav si k zařizení povolení, a dal tím bezprostřední příčinu k smrti dělnice Marie S-ové, jest se mu zodpovídati vedle prvního obžalovaného za výsledek, který spoluzavinil s v ý m kulposním opomenutím.

Čís. 333.

Neúplnost ve smyslu § 281 čís. 5 tr. ř. jest tu i tenkrát, je-li sice určitá skutečnost zjištěna, avšak nikoliv způsobem formálně dle zákona bezvadným.

Byť soud nebyl oprávněn přečísti při hlavním přelíčení dřívější výpověď svědka, jenž se pro hlavní přelíčení vzdal výpovědi dle § 152 čís. 1 tr. ř., není na závadu, by přihlédl k jiným mimosoudním údajům svědkovým.

(Rozh. ze dne 15. ledna 1921, Kr I 525/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku kraiského soudu v Chebu ze dne 4. června 1920, pokud jím byli ohledně vyhnání plodu Marie H-ové tato z obžaloby pro zločin dle § 144 tr. zák. po případě také dle §§ 9, 144 tr. zák. a Františka L-ová z obžaloby pro zločin dle §§ 5 a 144 tr. zák., pak ohledně pokusu svádění Aloisie K-ové k vyhnání jejího plodu, obžalovaní Ant. K. a Berta H-ová z obžaloby pro zločin dle §§ 9, 144 tr. zák. a obžalovaná Františka L-ová z obžaloby pro zločin dle §§ 5, 9, 144 tr. z., dle § 259 č. 3 tr. ř. sprostěni, rozsudek částečně zrušil a vrátil věc v rozsahu zrušení soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, uplatňující proti rozsudku soudu nalézacího důvod zmatečnosti dle čís. 5 § 281 tr. ř. pro neúplnost výroku soudcovského o rozhodujících skutečnostech, je odůvodněna. Pokud jde o výrok osvobozující obžalované Marii H. a Františku L. pro čin jim společně za vinu kladený, uplatňuje stížnost právem, že rozsudek běže při odůvodňování svého výroku jen zřetel na doznání obžalované Marie H-ové a ty údaje spoluobžalované L-ové, kterými tato před soudem popírala veškeru vinu na vyhnání plodu H-ové, pomíjí však úplně mlčením ostatní důležité výsledky řízení průvodního. Jako takové označuje stížnost obsah četnického oznámení, jež bylo při hlavním přelíčení přečteno a v němž Františka L-ová vylučuje věc v podstatných částech v úplném souhlase s neodvolaným a stále opakovaným doznáním Marie H-ové a dle něhož zejména doznala, že dne 26. listopadu 1919 provedla na H-ové zásah vstříknutím do matky její, po kterém prý plod musí vyjít, že to dělají všechny porodní báby, že ona to vykonávala teprve ve válce a že se před tím za celou dobu svého povolání, jež vykonávala po 25 let, ničeho nedopustila. Stížnost poukazuje dále k tomu, že nalézací soud neuvážil, že obžalovaná L-ová ještě i při svém zodpovědném výslechu ze dne 25. prosince 1919, na nějž se poukazuje v protokole o hlavním přelíčení, přes to, že tvrdila svou nevinu, doznala, že na jed-

nom děvčeti provedla zakázaný zákrok za účelem vyhnání plodu a že kromě tohoto jediného případu nedopustila se žádných zakázaných činů. Konečně vytýká stížnost, že nalézací soud neuvážil onu část výpovědi svědka MUDra Jana W., přečtené při hlavním přelíčení, kde zejména potvrzuje, že u obžalované Marie H-ové neshledal známek zvláštní dispozice ku spontannímu potratu. V pomnutí zmíněných výsledků jednání dlužno spatřovati vytýkanou neúplnost, která ve smyslu zákona je zde nejen tehdy, když ve zjištěných nalézacího soudu jsou mezery, nýbrž i tenkrát, když zjištění tu sice je, nepřišlo však k místu způsobem formálně dle zákona bezvadným. Vadnost taková může být přivoděna zejména též tím, že nalézací soud neuvážil důležité průvodní prostředky nebo skutečnosti, jež vyšly při hlavním přelíčení na jevo. Aby vyhnul se této výtce, jest soud pod následky zmatečnosti povinen, v rozsudku prokázati, že všechny vyskytnuvší se rozhodné skutečnosti uvážil, a vyložiti, jak se přenesl přes ony skutečnosti, které svědčí proti jeho zjištění. Této zákonné povinnosti však nalézací soud v tomto případě nedostál, ačkoliv skutečnosti, stížností vytknuté a v rozsudku nehodnocené, jsou takového rázu, že nevyklučují předem již možnost, že by soud, kdyby k nim byl podle zákona přihlížel, nebyl dospěl k jinému přesvědčení nežli jak se stalo. Poněvadž skutečnosti ty mají důležitost pro řešení otázky co do viny obou obžalovaných, dlužno jim přiznati rozhodující význam, takže jich pomnutí zakládá neúplnost ve smyslu čís. 5 § 281 tr. ř. Touž vadou trpí rozsudek i ohledně dalších výroků. Stížnost uvádí, že nalézací soud nepostupoval správně, když doznání obžalovaných Antonína K-a a Bertu H-ové, učiněné v předchozím řízení a při hlavním přelíčení přečtené, přešel mlčením jen proto, že tito obžalovaní při hlavním přelíčení doznání to odvolali. Nalézací soud měl, jako stížnost právem vytýká, doznání to vzíti v okruh svých úvah a zkoumati, zasluhuje-li se zřetelem na ostatní výsledky líčení více neb méně víry, nežli zodpovídání se obžalovaných při hlavním přelíčení, a zejména uvážiti, že doznání to souhlasí v podstatě s mimosoudními údaji svědkyně Aloisie K-ové. Byť i soud vzhledem k tomu, že svědkyně tato prohlásila písemně, že používá dobrodiní dle § 152 čís. 1 tr. ř., nebyl oprávněn, přečísti při hlavním přelíčení výpověď její z předběžného řízení, a využití jí, nebylo mu nijak bráněno, by hleděl k mimosoudním údajům této svědkyně, jak tyto jsou obsaženy v četnickém oznámení, které bylo při hlavním přelíčení přečteno a stalo se takto složkou onoho skutkového podkladu, k němuž má soud po rozumu § 258 tr. ř. přihlížeti, to tím spíše, že se jedná o jiný. s a m o s t a t n ý průvodní prostředek, jehož použití v zájmu zjištění pravdy není vyloučeno a zákonem zakázáno. Zákonné dobrodiní § 152 č. 1 tr. ř. chrání jen příbuzenské city svědka, nemůže však z toho těžiti obžalovaný, dá-li se onen scházející průvodní prostředek doplniti jiným bezvadným způsobem. V odpor vzatý rozsudek neposkytuje záruky, zda nalézací soud vzal skutečně v úvahu jednak mimosoudní údaje svědkyně K-ové, obviňující oba obžalované Antonína K-a a Bertu H-ovou z činu jim za vinu kladeného, jednak dřívější soudní doznání obou těchto obžalovaných a zda je, jak to vyžaduje základní pravidlo hodnocení důkazů, nechal na sebe působiti jak o sobě, tak v jejich souvislosti. Poněvadž ani tyto skutkové okolnosti nejsou bez významu pro řešení průvodní otázky co do viny obžalovaných, je rozsudek neúplným i v tomto směru.